

ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Από τον Αδ.· Τριαντάφυλλο Κοτζαμάνη †
Εθνικό Μεγάλο Διδάσκαλο του Α.·Α.·Α.·Τ.· Μισραϊμ και Μέμφις 1989-2007

Πολλοί στις μέρες μας αναζητούν μια διαφυγή απ' τα προβλήματα της Ζωής καταφεύγοντας σ' αυτό που αποκαλούν "πνευματικότητα". Και μ' αυτό εννοούν συνήθως έναν κόσμο ψευδαισθητικό, όπου ο άνθρωπος βυθίζεται για να παύσει να βλέπει τα προβλήματά του, αλλά όχι για να τα λύσει. Σαν τα μανιτάρια φυτρώνουν στις μέρες μας κάθε λογής σχολές, κάθε λογής τεχνικές, που υπόσχονται στον άνθρωπο έναν παράδεισο μακαριότητας (όλα είναι τέλεια όταν διαλογίζεσαι) ή τον κάνουν να νιώσει "κάποιος" (θα αποκτήσεις δυνάμεις, θα περπατάς στη φωτιά).

Κι ο άνθρωπος πρόθυμα σπεύδει να βρει τις έτοιμες ευκαιρίες που του προσφέρει ο τεχνητός κόσμος της "πνευματικής" ψευδαισθησης, κόσμος επικίνδυνος και συχνά δίχως διαφυγή, που λειτουργεί σαν άλλο ναρκωτικό δημιουργώντας εξαρτήσεις "πνευματικές", εξ ίσου επικίνδυνες με τις κάθε άλλου είδους εξαρτήσεις.

Ο άνθρωπος, για να βρει μια καλύτερη ζωή, συνήθως προσφέρει ως τίμημα την ίδια του την ζωή.

Η πραγματική Πνευματικότητα δεν είναι, όμως, ξεκομμένη από την ίδια την Ζωή, γιατί αποτελεί την τέχνη της μεταστοιχείωσης της καθημερινότητάς μας σε κάτι καλύτερο. Πνευματικός άνθρωπος δεν είναι αυτός που διαλογίζεται απ' το πρωί ως το βράδυ ή αναζητά αγγέλους ή δαίμονες ενός αόρατου γι' αυτόν κόσμου.

Δεν είναι αυτός που παπαγαλίζει εδάφια των Γραφών ή των ποικιλώνυμων δασκάλων. Είναι αυτός που μπορεί να προβάλλει συνεχώς το νόημα των Γραφών και των ιερών διδασκαλιών (που, αν είναι όντως ιερές, προέρχονται από την ίδια Πηγή, αλλά εκφέρονται από διαφορετικές βρυσομάνες) στην καθημερινότητα ενός κόσμου για να τον κάνει καθημερινά καλύτερο, ωραιότερο, πιο βιώσιμο.

Η Πνευματικότητα είναι μια συνεχής διεργασία μεταστοιχείωσης του κόσμου ολόκληρου. Κι ο κόσμος μας περιλαμβάνει ύλη και πνεύμα. Ο άνθρωπος βρίσκει στην ύλη όλα τα στοιχεία που του επιτρέπουν να την ξεπεράσει και να γίνει κύριός της, ή να εγκλωβιστεί σ' αυτήν και να γίνει υποχείριό της.

Αυτό θα κρίνει και την ενδεχόμενη πνευματικότητά του.

Τι ωφελεί τον άνθρωπο να κυνηγά τις παντός είδους πνευματικές διδασκαλίες, αν τίποτα στην ζωή του δεν αλλάζει;

Πολλοί αφιερώνουν όλη τους την ζωή στην αναζήτηση του πνεύματος λησμονώντας πως, αν το βρουν, η ζωή τους πρέπει ν' αλλάξει. Κι η αλλαγή πρέπει να είναι ορατή στα απλά και καθημερινά που συνήθως υποτιμάμε. Στις σχέσεις τους με την οικογένεια, με την κοινωνία, με τον εαυτό τους, με τα άλλα βασίλεια της φύσης - γιατί τα πάντα είναι ένα.

Πώς μπορεί κανείς να αποκόψει απ' την ζωή του την επιστήμη, την τέχνη, την συμμετοχή στα κοινά, την ενεργή ενασχόληση με την ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου, και να ισχυρίζεται πως είναι πνευματικός άνθρωπος; Πώς μπορεί κανείς να αγνοεί το τι συμβαίνει στον κόσμο του και να ισχυρίζεται πως είναι άνθρωπος πνευματικός;

Όποιος έφθασε στην Πνευματικότητα, είναι άνθρωπος ολοκληρωμένος, ακέραιος. Και τούτο σημαίνει ότι έχει ισορροπία και επιδιώκει ισορροπία σε τέσσερις τομείς: στο σώμα και στον οργανισμό του (σωματική υγεία), στον εαυτό και στην συνειδητότητά του (πνευματική υγεία), στο κοινωνικό σύστημα και στο περιβάλλον (κοινωνική υγεία), και στον πολιτισμό και τις πολιτισμικές αξίες (ψυχική υγεία). Αν απομακρυνθεί από κάποιον απ' αυτούς τους τομείς, ο άνθρωπος χάνει την ισορροπία του, άρα δεν μπορεί να είναι πνευματικός άνθρωπος με την ορθή έννοια του όρου.

Κι αυτό ακριβώς είναι το λάθος που συντελέστηκε - συνειδητά ή μη - επί εκατοντάδες χρόνια. Ο άνθρωπος έψαξε το πνεύμα του μακριά απ' την πραγματικότητα της ζωής του, κι αυτό τον απομάκρυνε ακόμα περισσότερο απ' το αντικείμενο της αναζήτησής του. Ιδιαίτερα σε μια εποχή όπως η δική μας, μια εποχή που χαρακτηρίζεται από "έτοιμα" και "γρήγορα" φαγητά, ο άνθρωπος αναζήτησε "έτοιμες" και "γρήγορες" λύσεις σε "χώρους πνευματικούς", δηλαδή, αντί ν' ανοιχθεί στους απέραντους ορίζοντες της πλήρους Ζωής, κλείστηκε στους τέσσερις τοίχους των κάθε λογής θεωριών, διδασκαλιών, θρησκειών, όπου εύκολα αναπτύσσονται κι όσοι σπεύδουν να του στερήσουν την ελεύθερη βούληση - που του επιτρέπει απειράριθμες πτώσεις κι ανόδους - προσφέροντάς του τις δικές τους αλήθειες, που δεν θα γίνουν όμως ποτέ δικές του, αν δεν τις βιώσει στην καθημερινότητά του.

Η Ζωή μάς καλεί συνεχώς σε αφύπνιση. Κι η φωνή της θα γίνεται καθημερινά πιο ηχηρή - αλγεινά ηχηρή - μέχρι ο άνθρωπος να καταλάβει.

Γι' αυτό κι είναι πια επιτακτική η ανάγκη για μια πραγματικά λαϊκή πνευματικότητα, δηλαδή μια πνευματικότητα για όλους, προσιτή σε όλους, εφαρμόσιμη σε και από όλους, για να τους ωφελήσει όλους.